

Lekció: 1Jn4,6-21.

Textus: Gen3, 1-19.

Keresztyén testvéreim!

Megkérlek titeket, hogy a hozzátok álló legközelebbi emberre figyeljetek egy pillanatig, és válaszoljatok a következő kérdésre a másik személynek: Mielőtt elindultunk ma otthonról hány percet töltöttetek el a tükör előtt. Belenéztek-e a tükörbe, vagy a gyerekeket kellett öltöztetni és csak futólag sikerült belepillantani?

Ha sikerült választ kapni, akkor most ismét figyeljünk ide, megígérem az istentisztelet után még lehet erről beszélgetni. Ma azt szeretném, hogy az Ige tükrebe is pillantsunk bele. Ne csak futólag, hanem teljes testünkkel és lelkünkkel erre koncentráljunk. Szánjunk időt arra, hogy mélyen belenézzünk. Vegyük észre ebben a tükörben magunkat, mint Teremtényt, Isten teremtményét. Próbáljuk meglátni ebben a tükörben a szépségünket, szemünket, orrunkat, ajkainkat, állunkat, frizuránkat, öltözetünket és még a cipőnket is és ugyanakkor bátran lássuk a mi saját ráncainkat, az életben szerzett tapasztalatunkat, a nehézségeinket, a saját történetünket, amelyből úgy gondolom nem hiányzott Isten sem.

Reformáció ünnepe után vagyunk és egyházi évünk végéhez közeledünk. Milyen szép, hogy a mi évzáró ünnepünk is előre mutat, a jövő felé, advent felé, Krisztus Jézusunk érkezésének irányába, kedves Testvéreim.

Ezt nem azért mondom, hogy most, ahogy az üzletekben is egyből minden korábbi dekort kidobjunk és kezdjük feldíszíteni a kirakatot, házat, nappalit, karácsonyfát. Inkább azért, hogy kicsit melyebben

nézzünk bele ebbe a tükörbe. Elődjeink is így tettek, ebben a tükörben szemlélték Istent, aki a maga képére és hasonlatosságára formált bennünket, egyedinek és különlegesnek szépnek és hasznosnak! Elváltottunk!

De mi mit tettünk?

Istenek akartunk lenni. Azt mondtuk minek nekünk tükör, tudjuk jól, hogy hogy nézünk ki. Nem kell nekünk Isten és a vele való kapcsolat.

Lassan 10+ éve tanulok erről az Igéről és mindig úgy nézünk rá, mint a pont, amely elrontotta az életünket. Hát nem volt jó nekünk ott? Hát nem volt jó nekünk a Paradicsomban? Addig Isten közelségében voltunk, láttuk kit kell tükröznünk tisztán és azóta elszakadtunk, elbuktunk és elesettek lettünk. Mi teológusok gyakran foglalkozunk olyan részletbemenő kérdésekkel, amely rajtunk kívül senkit sem érdekel, csak minket. Itt a kampeni teológiai egyetemen, amely most Utrechben van éppen, az elmúlt rövid időben ismét foglalkozhattam ezzel az Igével, és más rálátást is nyertem. ...mert, ha ma arról kezdek itt beszélni nektek, hogy vajon volt e lába a kígyónak a bűnbeesés előtt vagy nem, akkor nem vagyok benne biztos, hogy a figyelmezteteket fenn tudom tartani, de úgy gondolom az életetekre nézve sem segít ez a teológiai/filozófiai kérdés túlságosan. (pedig lenne hozzá irodalom)

Három dolgot szeretnék ma az Igéből elétek tárni, mely ma is aktuális, ma is ránk vonatkozik és ma is befolyásolja azt, hogy mit látunk a tükörben. Először kezdjük a büntetéssel, mert ez a legkellemetlenebb, utána szóljunk a kapcsolatainkról és végül az evangéliumról, mely igen benne van a „bűnbeesés” történetében is.

Büntetés

Tudnunk kell, hogy Isten nem átkozta meg az embert, sem a férfit, sem a nőt. Ez nagyon fontos. A kígyót átkozta meg és a földet. Már ez is lehetne önmagában örömmel, mert parancsa szerint meg kellett volna halniuk. De Isten következetes, nem olyan, mint mi emberek, mert sajnos létezik a halál, és egyszer azzal is szembe kell néznünk, de Istennek hála úgy nézünk szembe a halállal, mint megváltottjai. Nem vesztegetném sokat az időt az átokkal mert nem ránk vonatkozik. Inkább csak egy dolgot hangsúlyoznék itt, mégpedig azt, hogy már itt látszik kinek van hatalma és kinek nincs. A kígyó csak arra képes, hogy rávegyen bennünket valamire, míg a Teremtő Urunk jogában áll átkot és büntetést mondani, egyszerűen ítéletet tartani.

A büntetések sora viszont ránk vonatkozóan sokkal fájdalmasabb mert ezt mi is, ma is elszenvedjük. De talán még helyesebb lenne, ha úgy fogalmaznánk, hogy bűnünk következménye, eredménye az, amit el kell szenvednünk.

Kezdjük a kedves hölgyekkel! A várandósság egy gyönyörű dolog. Csodás, ahogy visszagondolunk gyermekeink várására, kisebb nagyobb aggodalmakkal. Olyan szépnek és romantikusnak látom/láttam ezt feleségem életében. De azért emlékszem a reggeli rosszulléteire, emlékszem a gyomorsavra, a bizonytalanságra, a hangulatingadozásra, az utolsó időszakban a sok nem alvásokra, arra, hogy minden kényelmetlen volt és nem utolsó sorban a szülésre is. Jelen voltam és biza akárhogy szépítjük a dolgot volt ott szenvedés. Nem kevés szenvedés. Ezt nem tudjuk elkerülni, és utána sem könnyű amikor megérkeznek ezek az 'áldások' az életünkbe. Édesanyám többször mesélte, hogy igen, fájdalmas a szülés, de utána minden elmúlik az örömtől és megszépülnek ezek az emlékek. Lehet így kell ezt mesélni, mert másképp nem vállalnának gyermeket a fiatal nők. De azt tudom, még ha csak kívülről is, hogy iszonyatos fájdalom a

szülés. És jó ezt tisztán látni a hölgyeknek, de férjeiknek is, hogy milyen áldozatot hoznak a nő testvéreink egy-egy szüléssel.

Férfiak! Örökös kérdés és úgy gondolom most is aktuális számunka, ma is, most is, ebben a pillanatban is, a kenyér előteremtése. Persze már az sem elég lassan, ha mindketten dolgoztok. Nem csak a férfi felelősége, nem akarunk szexisták lenni, de azért a tapasztalatom az, hogy a férfiak többet aggódnak ezen a kérdésen és nem is hiába. Biztosan feltűnt már mindannyiatoknak, hogy hiába van sokkal több, mint a szüleinknek, nagyszüleinknek, mégis mintha soha nem lehetne megelégedni. Én egy fiatalembert sem hallottam, hogy azt mondja nekem mindenem megvan és semmi másra sincs szükségem. (vagy nagyon ritka példa.) Nehéz a munka, akármilyen szakterületen dolgozzon az ember. Ha kezével dolgozik, attól fárad el, ha nem kezével dolgozik, akkor is rengeteg kihívással kell szembenézzen nap, mint nap. Ha nem lenne nehéz a munka, akkor minden férfi frissen érkezne haza 8 óra munka után.

Tapasztaljuk és aktuális számunka a mindennapjainkban az, amivel akár Hollandiában, akár bárhol a világon élünk szembe kell néznünk a kemény munkával, a kenyérszerzéssel.

Kapcsolatok

Szándékosan nem beszéltem az előbb a további büntetésről, mert itt szerettem volna rátérni. „vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad”. Nagyon nem tetszik, amit olvasunk itt. Hányszor és hányszor elhangzott az ajkunkról, humorosan vagy kevésbé humorosan, hogy az asszony a hibás. Ő evett a gyümölcsből. De mindkét fél egyenlően hibás a bűnbeesés történetében. És talán most látszik legjobban, hogy mennyire eltorzultak a szerepeink a világban. Engedjétek meg, hogy ne részletezzem ezt, de olyan szépen rendelte

Isten számunkra a szerepeket. Mit mond Isten előtte? Kedves Ádám uralkodj a feleségeden? Nem, Isten parancsa úgy hangzik, hogy ketten uralkodjatok a természetben. Az embert szabadnak teremtette Isten, mi pedig oly sokszor egymást akarjuk birtokolni, egymást uralni stb. Isten nem ezt szeretette volna. Nem ez volt a célja az emberrel, hanem az, hogy két fél kiegészítse egymást. A nevelésben legyenek szülők, édesapa és édesanya. Ma meg ezt is félve szabad kimondani, mert valakit megbánthatunk.

De engedjétek meg nekem egy megközelítést, mely mindannyiunkra érvényes. Emlékszünk a hibáztatgatás folyamatára? Nem én, hanem az asszony! Nem én, hanem a kigyó! De kit hibáztat Ádám valójában, felfigyeltünk erre valaha? Ádám a következőt mondja: „az asszony, akit mellém adtál” Szóval Ádám Istent hibáztatja, és máris torzul a kép a tükörben. Mi történik itt, mondjuk el nyíltan. Felelőség elhárítás, felelőség nem vállalása, a férfi részéről, kb. úgy válaszolt Ádám az Úristennek, ahogy a 3 éves fiam, ha valami eltörik a házban. „Nem én voltam a hibás, hanem a váza volt rossz helyen”

Ádám is pont úgy bukik el, sőt nem férfias egyáltalán. Nem áll ki akkor amikor a felesége számára kíváncsi a gyümölcs, nem mondja el neki, hogy nem szabad. Nem elég férfi hozzá, fél, és utána miután megtörténik a baj, akkor a felesége mögé bújik. A feleség a felelőség elhárításban semmi mást nem tesz, csak, amit a férje. Tovább hárítja a felelőséget. És hányszor, de hányszor látjuk ezt, világban, politikában és sajnos a családban is.

-Most a kedves hölgyek felé fordulok, amikor azt kérdezem tőletek, kinek könnyebb engedelmeskedni, egy férfinak, aki Istenfélő és egyenes, gerinces és határozott vagy valakinek, aki soha nem bújik ki anyuka szoknyája alól. És sok nő kénytelen ezen oknál fogva magához vonni a vezetést a családi életben is. (magatokban vál.)

Kedves férfi Testvéreim, ez nem ok arra, hogy innen most hazamenve rácsapjunk az asztalra és elmondjuk otthon, hogy még a pap is megmondta, hogy ki az Úr a háznál, mert ez csak úgy érvényes, ahogy az efézusi levél magyarázza nekünk (5,21-33.), ha a férfi úgy szereti a feleségét, mint Kr. az egyházat. Életét adva érte, hát kedves férfiak, nem csekély feladat. (példa: ahogy a férfi és a nő dönt (dinye))

Isten szellemének kinyilatkoztatása

Mi az öröme az akkor mindezek után? Fogalmazhatjátok meg magatokban. Mi van akkor, ha azokkal a büntetésekkel, amelyeket kaptunk értelmet nyer a földi gyarló életünk. Az utód nemzés az egyik legszebb dolog a világon. Mi férfiak képtelenek vagyunk rá egyedül. És akármilyen emancipált világot élünk, egyelőre képtelenek is maradunk. A legtöbb nő úgy értékeli a gyermekeit, hogy sokszor még magát is félreteszi, hogy gyermekeinek elég legyen. Nem csodálatos? De igen, az, kedveseim. Férfiak pedig, ha nem lenne dolgunk, ha nem lenne feladatunk, talán ugyan olyan ambíciósok lennénk? Talán valóban annyi mindent elért volna az emberiség? Valószínű nem. -- Figyeljük csak meg, ha egy férfi elveszíti a munkáját, mennyivel nehezebben fogadja el. Vagy az időskorban egy férfit jobban megviseli a nyugdíjba vonulás, mert úgy érezzük, akkor kevésbé vagyunk fontosok, pedig nem vagyunk. A tükör most is ott áll, és bátran bele lehet pillantani.

Isten, ha nem szeretett volna. Lesöpörhetett volna bennünket a sakk táblájáról és új Ádámot és Évát teremthetett volna, jobbat és engedelmesebbet. De nem ezt teszi, mert fontos volt neki, hogy minden szeretete mellett szabad is legyen az ember. Mi azt választottuk, hogy Isten ellen lázadtunk, Istennek akarunk lenni, de folyton, újra és újra kiderül, hogy nem tudunk lenni.

--Isten elpusztíthatott volna, de még a büntetéseivel is értelmet adott nekünk, szeretetét fejezte ki irányunkba és megszakította azt a kapcsolatot, amelyet mi elkezdtünk a Sátánnal. Mi a hízélgésnek engedtünk, hallgattunk a kísértésre, Ő pedig ennek ellenére a

szeretetét fejezte ki számunka, de hogyan?

A legfontosabb része ennek az Igének az, hogy a Sátánt ellenségünknek állította örökre. Nem folytathatjuk vele, hanem mindig ellentétben vagyunk vele. A Sátán a mi ellenségünk is. (egy olyan átkozott ellenség, aki kísérthet, unszolhat, befolyásolhat) de önmagában, főleg Isten ellen tehetetlen.

És, ha tisztán látjuk magunkat is, akkor ellenünk is.

Ez nem azt jelenti, hogy nem lesznek harcaink ebben az életben. Jaj dehogy nem lesznek, utód és utód között is, de Te mint ember fölötte állsz. Mindig van döntési lehetőség. Isten mielőtt útnak indított volna meggyőződött róla, hogy mi minden pillanatában az életnek választhassunk. Isten mellett harcolunk, mellette akarunk lenni, vagy a másik oldalon.

--És lehet ez most így sok egyszerre, de egy egyszerű bizonyítékot, hadd hozzak fel: Mi valami leveleket tudunk összefűzni öltözékül, de Isten még a bukásunk után is bőr ruhával öltöztet fel bennünket, céllal és hozzávaló fegyverrel ruház fel minket.

Vegyük elő a mi tükrünket, nézzünk bele és mondjuk együtt, hogy Tiéd vagyok, melletted harcolok és egykoron Veled leszek, szerető Atyám.

Ámen

Imádkozzunk!